

זמני השבת

אופק: אלעד וב"ב

הדלקת הנרות: 16:05

מוצאי שבת: 17:18

דבינו תם: 17:42

זמני השבת

אופק: ירושלים

הדלקת הנרות: 16:01

מוצאי שבת: 17:15

דבינו תם: 17:46

מוסף ב-7000 עותקים בכל הארץ

פרשת "ויצא" - גיליון מס' 188

שנה ז' - עלון דו שבועי העלון טעון גניזה אין לקרוא בשעת התפילה! טל' המערכת: 03-9094245

"וַיֵּצֵא יַעֲקֹב מִבְּאֵר שָׁבַע וַיֵּלֶךְ זֶרְעָה" (כ"ה, ז).

מפרש רש"י: "...מגיד שיציאת צדיק מן המקום עושה רושם, שבזמן שהצדיק בעיר הוא הודה, הוא זיוה, הוא הדרה. יצא משם פנה הודה, פנה זיוה, פנה הדרה וכו'".

פנינה נאה אודות מאמר "זל זה, כתב הגאון רבי שלמה סופר זצ"ל, אב"ד בערגסאז ובעל "חוט המשולש":

לכאורה יש להעיר: מכיון שפנתה ב'ציאת צדיק עושה רושם', היה לו להשלים ולומר: 'כי פנה הודה פנה זיוה פנה הדרה', וממילא היינו יודעים שבזמן שהצדיק בעיר - הוא הודה הוא זיוה והוא הדרה! מדוע טרח רש"י לכפול ולכתוב הן את המצב בהיות הצדיק בעיר, והן את המצב המתהפך עם יציאתו ממנה?

אלא - כאשר אנו רואים איש עומד בראש העיר, וכסא כבוד מוכן לו, והוא יושב על מרומי קרת - יכולות להיות לכך שתי סיבות: יתכן שהוא באמת אדם מכובד מצד אישיותו, מלא בתורה ובחכמה ובכמדות, ולו נאה ולו יאה להיות 'ראש המדברים', איש המכבד את מקומו והכל מתכבדים בו. אך מאידך יתכן גם כי איש זה בעצמו אינו בעל מעלות כלל, אין הוא ראוי לאותה איצטלא, אולם עשיר הוא ואיש אלים או בעל משפחה המטילה את חיותה על הציבור, ובשל כך הצליח להתייבב בהנהגת העיר ולהיות לראש ולמנהיג ומתכבד הוא על ידי המקום או זכה, אף שאין בו עצמו מאומה.

מהי אבן הבוחן? מתי נוכל לדעת האם המנהיג נמנה על הסוג הראשון, זה אשר מכבד את מקומו, או ששואל על הסוג השני, זה הנאחז בהילת הכבוד של מקומו, אך כשלעצמו ריק הוא? - כאשר הוא יוצא מן העיר.

אם הוא איש המכבד את מקומו, נבחין בנקל בחסרון ההוד וההדר אשר האציל מכובדו על המקום ותושביו, ועל כן מקוננים ומיללים אחריו. אבל אם שייך הוא לסוג השני, כי אז יציאתו לו תעשה כל רושם ובהעדרו לא יחסר לעיר מאומה מהודה מזיוה ומהדרה.

זו כוונת רש"י: 'יציאת צדיק מן המקום עושה רושם', כלומר: אם אתה מבקש לדעת על מנהיג וראש, האם בזמן שהוא בעיר הוא הודה הוא זיוה הדרה, והוא איש המכבד את מקומו, או שאדרבה, מקומו הוא המכבד אותו - תוכל לדעת זאת בעת יציאתו מן העיר, אם תתבונן היטב: אם אז פנה הודה, פנה זיוה, פנה הדרה - אז תדע כי הוא בעצמו היה כבודה של העיר והודה והדרה. אבל אם לא פנה הודה זיוה והדרה, ואין בני העיר מקוננים וצועקים מרה אחריו ביציאתו - אז תדע כי אינו צדיק, ומעולם לא היה הודה וזיוה והדרה של העיר!

"וַיָּתֵן לִי לְחֵם לְאֹכַל" (כ"ה, ט).

בחור ישיבה אחד (**השם שמור במערכת**) הגיע למרן שר התורה הגר"ח קניבסקי שליט"א לפני כחודש, בתחילת "זמן חורף", על-מנת לקבל ברכה ל"זמן החדש. מאחר והוא היה קצת רעב, החליט לפני כן לסור לקונדיטוריה סמוכה ולהשקיט את רעבונו. הוא קנה כמה מיני מאפה ואכל להנאתו. הוא בירך לפני האכילה, אך למרבה הצער שכח לברך לאחר מכן "על המחיה".

כשהגיע לבית הגר"ח, המתין בתור כמו כולם עד שהגיע זמנו להיכנס לרב. משנכנס, ביקש מהרב ברכה. הרב בירכו בברכת "ברכה והצלחה", והוסיף בחיוך: "על המחיה"...

(עלון קבלת שבת)

"וַיִּשָּׂא יַעֲקֹב לְרַחֵל וַיִּשְׂא אֶת קַלֹּוּ וַיְבָרֶךְ" (כ"ט, יא).

מפרש רש"י: לפי שבא בידים ריקניות, אמר: אליעזר עבד אבי אבא היו לו בידיו נזמים וצמידים ומגדנות, ואני אין בידי כלום. לפי שרדף אליפז בן עשו במצות אביו להורגו והשיגו, ולפי שגדל אליפז בחיקו של יצחק משך ידו, א"ל אליפז ליעקב מה אעשה לציוויו של אבא, א"ל יעקב טול מה שבידי ואני נעשה עני, והעני חשוב כמת, כדאמרינן בגמ' בנדרים (דף סד): "ארבעה חשובים כמת, עני, מצורע, סומא ומי שאין

לו בנים".
ויש ליתן טעם, היאך ביקש אליפז להפיס דעת אביו ע"י שהעני חשוב כמת, והרי סוף סוף להורגו ממש הוא מבקש?
ונראה, דהנה איתא במדרש בראשית רבה (פרשה סה): "מפני מה כהו עיניו של יצחק, חד אמר כדי שיטול יעקב את הברכות, וחד אמר שבשעה שנעקד על גבי המזבח תלה עיניו למרום והביט בשכינה, וכיון דכתיב "כי לא יראני האדם וחי", היה לו באותה שעה למות, אלא תחת המיתה כהו עיניו, מכאן אתה למד שהסומא חשוב כמת".

ומעתה נראה דכך הוא ביאור הדברים: יעקב אמר לאליפז, אביך הרי סבור שעשיתי שלא כדין בזה שגנבתי את הברכות ולפיכך הוא מבקש עתה להורגני, א"כ נמצא דאין סבור שיצחק נתעורר בכדי שאקח את הברכות, אלא בעבור שנתחייב מיתה כשהסתכל בשכינה וסומא חשוב כמת, נמצא שלשיתו החשוב כמת הרי זה כמת ממש ונחשב שבא על עונשו, ומעתה לך ואמור לו שאנכי עני, וגם עני נחשב כמת כמו סומא, ולשיתו שהחשוב כמת נחשב כאילו נהרג ממש, נמצא שבאתי על עונשי. (גא דפּלפּלי)

"וַיְבָרְכֵהוּ ה' בְּגִלְגָּל" (ל, כז).

ארבע עשרה שנה עבד יעקב אבינו את לבן עבור בנותיו. ועוד שש שנים, בהם עסקו לבן והחליף משכורתו עשרת מונים. חשב להתעשר על חשבונו, כהודאתו "ניחשתי, ויברכני ה' בגלגל", וחשב לעושקו. ומה היה הסוף, יעקב אבינו יצא ממנו בעושר רב, ויפרוץ האיש מאד מאד ויהי לו צאן רבות ושפחות ועבדים וגמלים וחמורים". ואילו לבן, בשבוע למקומו לאחר שרדף אחרי יעקב, נמצא שליטים ורקונוה ורוששווהו מכל וכל (ב"ר עד, טז). זה סופו של עושק ורמאי!

ובענין זה: מעשה בסוחר יהודי שחצה את המדבר וצורר כספו בידו, לעשות בו סחורה. בדרכו התנפלו עליו שודדים ושללו כל ממונו. עמד תוהו ואבל, חסר כל. לפתע ראה פרש חמוש.

שאלו הפרש: "מה לך?" סיפר כל אשר קרהו.

אמר לו הפרש: "אם ארדוף ואשיגם - ואחלק מהם שללם - מה יא שרכי?"

אמר לו: "אתן לך עשירית". **מאן הפרש.**

אמר: "אתן לך מחצית", וסרב.

נענה הסוחר ואמר: "קח הכל, ותן לי מה שתרצה".

הסכים הפרש, בתנאי שההתחייבות תכתב ותחתם. לאחר מכן מהר אחריהם, הרג מקצתם והכניע את השאר, וחלק את ההון הרב. נטל מתוכו זהוב, והשליך ליהודי.

אמר היהודי: "אנא בטובך, היה הוגן" - והפרש אטם אזנו משמוע.

קרא הסוחר היהודי לדין לפני המלך אלפונסו.

התייצבו לפני המלך, והיהודי טען שנעשק. הוציא הפרש את ההתחייבות החתומה. פנה המלך ליועצו, **החכם רבי שמואל סקיל זצ"ל**, ואמר: "מה נעשה במקרה זה? הלב ממאן לנשל את היהודי מכל רכושו, אבל ההתחייבות חתומה, גם אם הוצאה מידו באין ברירה".

אמר רבי שמואל למלך: "תן לי רשות", והרשות ניתנה. אמר לפרש: "בבקשה ממך, תן לסוחר הזה עוד כמה זהובים". ענה הפרש: "לא רוצה!"

אמר רבי שמואל לפרש: "האמנם רוצה אתה את הכל, מלבד הזהוב שנתת?"

אמר הפרש: "אכן כן!"

"אם כן", אמר רבי שמואל לסוחר, "חזור לו את הזהוב שקבלת, והוא ישיב לך את כל הרכושי!"

"מדוע?" תמה הפרש.

"כי זו לשון ההתחייבות", אמר רבי שמואל: "קח הכל, ותן לי מה שתרצה. וברגע שהודית שאתה רוצה בכל, מלבד אותו זהוב, הרי חייב אתה לתת לסוחר, כי זה מה שאתה רוצה..."

חפו פני הפרש, שבקש לתפוס מרובה, ונאלץ לוותר על שללו... (מעין השבוע)

יש לקרוא את החסיוות לאחר השבת

המכון לסת"ם
עבודת הקודש
מכירת ס"ת, תפילין,
מזוזות וכל צרכי הסת"ם.
פנל: 054-8484945 רפאל ש.

AP
HAIR DESIGNER
מעבב השיער - אסי פנץ
בתיאום מראש: 052-626 53 92

ד"ר שנה
התקליטן רפאל חכמון
פנל: 052-2567240

שרוליק קרויזר
המרת מט"ח וצ'קים
סניף ר' יהודה הנשיא 33
סניף נחלת יצחק
נייד 050-6379544

הפרשת תרומ' לפי דעת השו"ע

כולם מצטרפים לבית המעשר מה איתך?

המכון למצוות התעלות במצוות
בארץ ישראל
08-9214829
תצטרף - תהדר
בית המעשר

מקצוענות ואיכות ללא תחרות!!!
אצילנו אמינות מעל לכל!!!
משד: 03-9747444
אתר: WWW.HDBKBL.COM

הדקל
עבודות גמר ושיפוץ
מכירה ותיקון
כל סוגי השעונים במקום.
מ. נחלת יצחק (בחינה)
טל: 03-9363892

מרכז השעונים
מכירה ותיקון
כל סוגי השעונים במקום.
מ. נחלת יצחק (בחינה)
טל: 03-9363892

VESTRY
אופנה
לגברים ונוער
חוני המעגל 26, אלעד.
טל 03-7160640

שלי גש לעמוד..."

17 דקות כמניין טוב, נמשכה תפילת העמידה של הגביר

היקר מנדל סילבר. לא היה חולה שלא הזכיר, לא היה עקרה שלא ביקש עליה, לא היו רווק או רווקה שלא הזילו עליהם דמעה. כך, כן, כשמונדל התפלל הוא לא שיחק, כמונה מעות, מתגרש, בוכה, עם כל הלב והריאות והאצבעות והמצח והשרירים. כל קרבו אומרים שירה. תפילת ערבית שראוי להתקאה בה.

שמונת הנגים הקירם מחברת המוניות "נתיבי הבהירה הביטו בו משתאים. מעולם הם לא ראו תפילה כזו. נפתלי

נחמן צוקר עצם את עיניו על ספסל סמוך לתיבה, וכמעט נרדם. "עושה שלום במרומיו... צוקר תתעורר, תגיד קדיש תתקבל", מעיר אותו סילבר.

אחרי עלינו לשבת סימן הנדיב סילבר לנהגים ההמומים והמופתעים לשבת על ספסל בכניסה.

"וזה לכם, אתם אנשים קירם ועשיתם עמדי ועם נפתלי נחמן צוקר חסד גדול. אנחנו משתדלים לא להפסיד תפילה בציבור, ובזכותכם זכינו לתפילת ערבית ברוב עם. לפני כשעתיים נחתנו בנתב"ג ואין לי כסף ישראלי. אני אתן לכם 400 דולר, בבוקר תפרטו את הכסף, תקחו 50 \$ כל אחד, והיתרה בונוס ממני, מכל הלב. התפילה שלכם שווה בשבילי מלינונים..."

הנהגים הביטו זה בזה משתאים, עד ששמעו אמסלם הנהג הצעיר משכונת אבו-טור קפץ ממקומו נרגש ועיניו בורקות מהערצה: "סלח לי אדון אמריקאי. אנחנו לא טיפשים למכור את המצוה הזו בשביל 50 או 100 דולר. אנחנו הרווחנו פה תפילת ערבית לבורא עולם, ואת זה לא מאבדים... תשאיר את הכסף אצלך א תרומם אותו לצדקה... אנחנו מודים לך שבוזכותך למדנו כמה חשובה תפילה ליהודי, ואני שמעו אמסלם הקטן, מקבל על עצמי עכשיו, בלי נדר, להתפלל מנחה וערבית בציבור גם הם יפול עלי ספיישל לדימונה-600 שקל".

וכולם צחקו וטפחו בחביבות למנדל סילבר על כתפו. הם הגיעו את המוניות ונעלמו לתוך הלילה הירושלמי הקפוא והקדוש.

"נפתלי נחמן שלי, ברוך ה' התפללו במנין, גם זכינו יהודים בתפילת ערבית, נשארו עם הכסף, ובלי נדר אתרום אותו מחר לברך מטופל בשמונה ילדים, כנגד 8 המוניות. אבל אתה צוקר חביבי, תניס טוב טוב לראש שלך, בדרך שאדם רוצה ללכת מולכין אותו, אבל שירצה ללכת! שירצה מאוד! ולא יכניע את עצמו לוותר ולהתפלל ביחידות."

הא כן, בחוץ חיכתה להם המונית של אמסלם, שהסיעם בכבוד גדול למלון פלאזה.

וכמובן, מאז ועד היום נפתלי נחמן צוקר אינו מעלה על דל שפתיו את המשפט: "בוא נתפלל יחד".

נו בוודא, צוקר למד לקח, ועוד איך למד.

(באדיבות הרב קובי לוי הי"ד)

ביקר בוקר בירושלים. יש לנו ביקור בוקר באחת הישיבות שם."

"עד שנגיע יהיה קרוב לשתיים בלילה, לדעתי לא נמצא מניין בזכרון משה..." קיטר צוקר.

"אתה פסימיסט צעיר וחסר תקנה, צוקר ג'וניור", ניער אותו סילבר.

טוב מה לעשות, צוקר היה רק העוזר וסילבר הבוס. הם עלו על מניית דהרו לירושלים. בשתיים ושלש דקות הם נכנסו לטיבל בזכרון משה. שממה ושממון. גשמי זרץ בחוץ, רוח סערה השתוללה והעיפה שקיות יליון וניירות לכל עבר.

"מיסטר סילבר" אנפץ צוקר המתוש, "תהיה הגיוני. ליל חורף, הרחובות שוממים, כולם פה כבר אחרי תפילת ערבית, בשביל לייצר מנין צריך להעיר אנשים, זה כבר גזל שינה... בוא נסיים את האפוזדה המשונה הזו ונתפלל יחד. זה לא אסון... אנחנו אנוסים ואנוס רחמנא פטריה".

מנדל סילבר לא שם ליבו לקיטור עוזרו ואמר בתקיפות: "היה מניין ילד, יהיה מניין. אני יגיש לארון הקודש, מתייחד עם אבא שבשמים, והוא כבר ישלח לנו עוד שמונה דיקים". למותר לציין, שצוקר היה משוכנע שהדוד החביב שלו קצת סטה ממסלול הנורמה, בעיקר לנוכח העובדה שהגשם לא פסק והרעמים והברקים שיחקו בתופסת.

הנדיב האמריקני יגיש לפרוכת, הצמיד פניו ומלמל תפילה במשך דקות ארוכות.

"או קי. צוקר תביבי, תוך 10 דקות מתחילים והוא רחום... יכפר עוון". צוקר חיך ברחמנות לכיוון דודו מיטבי.

הנדיב סילבר יצא אל מחוץ לבית הכנסת, חיג בפלאפון וניהל שיחה ערבית כחמש דקות. צוקר היה בטוח שדעתו של הנדיב נטרפה לגמרי.

"אני לא מבין אותך דוד, איך אתה מעז להעיר אנשים בלילה, יש גבול גם לרצון להתפלל ערבית במנין". "תרגע ילדון שלי, עוד כמה דקות מתחילים..."

הוא צדק, בשעה 2:27 נעצרו מול הטיבל לא פחות ולא יותר משמונה מוניות!!! שירה ארוכה ומרשימה.

צוקר שפסף עיניו בתמהונו, סילבר שעט החוצה וסימן לנהגים לרדת.

"תקשיבו צדיקים שלי, הרגע דיברתי עם הנהגים שלכם ג'וני פריץ וביקשתי שישלח לי שמונה מוניות עם נהגים שומרי שבת ומסורתיים, בעד כל מחיר. ג'וני חשב שאני משוגע ולא האמין לי, אחרי דקות ארוכות הוא השתכנע, והנה אתם פה. ועכשיו תגידו לי, כמה עולה שעת המתנה בשעת לילה כזו?". "מאה שקל לשעה", חיך שמוליק אברהמי, הנהג הוותיק משכונת הבוכרים, ממיסדי התחנה. "אבל למי צריך להמתין ולמה שמונה נהגים כאן, מול הטיבל בשתיים בלילה?". "ובכן שימו לב ידידי, אני אשלם 50 ש"ח לכל אחד על חצי שעת המתנה בתוך הטיבל, ונא להרים יד מי שלא התפלל ערבית". מתוך השמונה שישה הרימו ידיים בביישנות. "יפוי, ברוך ה', שי כאן רוב מנין ועכשיו אני מבקש מכם לענות "אמן" עם כל הלב הגרון והריאות, תקרעו את השמים. שימו כפיפות על הראשים והיכנסו, קחו סידורים, צוקר מתוך

עסקיו של הגביר החביב והנדיב מנדל סילבר מארצות הברית, ממש מבורכים.

באמת בלי עין רעה, יש לאיש מנע זה. הוא יכל לרכוש חנות כובעים עלובה באיזו סימטה נידחת בני-יורק, ולהפוך אותה בתוך חצי שנה למרכז סטיואי שוקק חיים. כך למשל לפני 10 שנים הוא קנה סנדלריה צולעת במנהטן, שבתוך שנה התרחבה למפעל סנדלים כמעט חובק עולם. בקיבוץ, היו לו ברקודר כמעט עשר עסקים מכניסים, ומה לו נחטט בפרטיותו. הלך לו יפה, והלוואי לא כולכם.

מנדל סילבר, למרות עשירותו, היה טיפוס שמנמן ועממי, חייך ומתגלגל, בלי גינונים של עשיר שצריך להתייבש שעתיים בכניסה למשרדו בשביל עשר דולר. למזכירתו הוותיקה מרגלית שיינון הוא הורה חד - ששמעית: "כל מי שבא לבקש תרומה - מקבל: המינימום מאה דולר, גם אם הוא נראה נוכל. ואם אני במשרד, ואפילו בפגישה חשובה, לא לתת לו להמתין יותר מחמש דקות. להכניס אותו למשרד, אשוחח אתו ואחץ לו מה שצריך".

סילבר הוא אמנם נדבן גדול אבל לא טיפס. מעת לעת הוא נוחת בארץ, מסתובב בין כמה כוללים וישיבות כדי לוודא שהתרומות שלו באמת מחזיקות את עולם התורה. אגב, הוא אף פעם לא הודיע שיינון הוא פשוט נחת - התיישב בבית המדרש כאחד מבדעי הבתים הפשוטים, ועקב אחרי הנעשה.

עוזרו האישי אחיינו הצעיר והמרמץ נפתלי נחמן צוקר, התלווה לכל מסעותיו ועסקיו של סילבר ודאג לכל מחסורו. השניים היו משלמים זה את זה, סילבר הוא קצת מבולגן ושכחן, וצוקר מסודר וישר כמו סרגל של אדריכל.

סילבר, צריך לומר, איננו למדן גדול, והקביעות שלו התורה הייתה כמה פרקי תילים, הלכה יזימת וכמה משניות. צוקר לעומת זאת בעט אחר בצרהיים פתח מנרא וחזם אותה לאזני סילבר, כדי שהלה לא ישכח ניגון וטעם תורה מהו.

כן, חובה לציין כי סילבר אומנם לא היה מתמיד גדול בלימוד, אבל תפילותיו היו לשם דבר.

"אני לא מפסיד אף תפילה בציבור, צוקר שלי", נהג הגביר לשנון באוזני עוזרו. "לא שרחתי, לא מנחה, לא מעריב. אני שאני שהעולם של עומד על שלושה דברים, על התורה שאני יודע מחזיק, על החסדים שאני עושה בסתר, ובעיקר על תפילותיי במנין".

צוקר לעומת זאת, היה פחות מקפיד על תפילה במנין, ומפעם לפעם היה חוטף מנחה במסדרון, בעיקר כשסילבר יצא לפגישה מחוץ למשרד.

לפני שנתיים בעונת החורף, סילבר את צוקר נחתו בישראל, בנתב"ג, טיסה 182 מניו-יורק. השעה אחת אחר חצות.

במטוס לא היה מנין יהודיים חרדיים, כך שהשניים היו די מוטורדים. ליתר דיוק סילבר היה מודאג.

"בוא ננסה לארגן מנין כאן בנתב"ג", ביקש סילבר. הנוסיונות עלו בתוהו. מעט החרדים שהסתובבו בטרמינל היו אחרי תפילת ערבית.

"בוא נתפלל יחד", לחשש צוקר. "תתייש לך", סנט בו סילבר.

"אולי ניסע לטיבל בני ברק" הציע צוקר. "לא" התעקש סילבר "אני חש צורך להתפלל ערבית דוקא בירושלים. יש לנו

הלכה לשבת

מותר לתת כלי ריקן תחת הנר בשבת כדי לקבל בו ניצוצות מהשלהבת של הנר, מפני שהניצוצות אין בהם ממש, ומיד הם כבים מעצמן. וגם הכלי מותר בטלטול לאחר מכן, ואין כאן איסור ביטול כלי מהיכנו. ומכל מקום אסור לתת מים לתוך הכלי אפילו מערב שבת, באופן שהניצוצות נופלות לתוך המים ונכבות, מפני שמקרב זמן כיבוי הניצוצות. הנה. במשנה בשבת (מו:), שנינו, ונתנין כלי תחת הנר לקבל ניצוצות. והקטן בגמרא, והא קא מבטל כלי מהיכנו, [דלא יוכל ליטלו משם כל היום, דנעשה בסיס לניצוצות. רש"ן]. אמר רב הונא בריה דרב יהושע, ניצוצות אין בהן ממש. [והיינו, שהניצוצות מיד כבים, ומותר לטלטל את הכלי אף אחר שנפלו לתוכו, ואין כאן ביטול כלי מהיכנו אף לשעה מועטת. מיהו האפר של ניצוצות אסור לטלטלו, דהוי נולד. וכמ"ש בס' תצ"ח סט"ו. (והיינו שיש לנער האפר מהכלי ואח"כ ליטול הכלי). וכ"ה במג"א. ואמנם הא"ר (אות ז) כתב, שאין זה דומה לאפר כירה ששם יש ממשות וחשיבות לאפר, וכאן אין בהם ממש ובטלי לכלי]. ואמנם להעמיד כלי תחת הפחם שבראש הפתילה שיפול לתוכו, אסור, אם לא במקום הפסד. ואע"ג דלאחר שכבו יכול לנערם מן הכלי, מ"מ חשיב ביטול כלי מהיכנו לפי שעה עכ"פ, כיון שאי אפשר לנערם מיד. [עיין מג"א פמ"ג ומשנ"ב סי"ק ה' ח] שאין שאין לפחם כל חשיבות דדומה ממש לאפר ניצוצות דבטלי כלפי הכלי, שאין פחם שעדיין דולק, וא"א לטלטל הכלי כשהפחם בתוכו, שהרי יגרום לכיבוי מכה הטלטול, ולכן חשיב שפיר מבטל כלי מהיכנו. משא"כ באפר ניצוצות שכבה לפני שמגיע לכלי. או שנכבה מיד עם נפילתו לכלי. ואמנם כל זה בכלי ריקן, אבל אם יש בו מים, מבואר שם לאסור אפי' מער"ש, מאחר

לטיוליו נשמח
מוסא בן יחיא אהרון בן יחיא מאיר אהרון בן עישה שמואל רפאל בן אהובה יעל בת רבקה עדיה בת סיון

לרפואת
שושנה פורן בת טווס בנימין פימאן בן אירן בנימין בן מרים מיכל בת אסתר סעידה בת סלם

להצלחת
יונתן בן עפרה ברכה ישי בן אילה יהודה בן מרגול, נוי"ב וכל ילדיהם מעין בת אילה ליוזג הגון אריה בגיאל ג"י בן אילה ניסים בן אילה

העלון מוקדש:
שלום אפל רבני בן טינו מגזי הי"ו וכל משפ' יצחק בן לבנה הי"ו ולימור בת מרים תחי' שמעון בן דבורה שירה וכל משפחתו הי"ו עמוס בן מזל הי"ו איתמר ופנחס בני אביגיל הי"ו מיקי (מיכאל) בן שמעה הי"ו

גרפיקה: אירון 052-7657995 סכפוליות 909495-03